

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף כא עמוד א

אין הכרעת שלישית מכרעת.

אמרו לרבי ישמעאל ברבי יוסי-אין הכרעה שלישית מכרעת.

חלק א' במסכת פסחים דף כ"א עמוד א'

אמר רבי יוסי: ברבי חנינא: מחלוקת - שנפלה לפחות ממאה סאה חולין טמאין, אבל נפלה למאה חולין טמאין - דברי הכל תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד. תניא נמי הכי: חבית שנשברה בגת העליונה ותחתיה מאה חולין טמאין - מודה רבי אליעזר לרבי יהושע, שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה - יציל, ואם לאו - תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד. האי מודה רבי אליעזר לרבי יהושע? מודה רבי יהושע לרבי אליעזר מיבעי ליה! - אמר רבא: איפוך. רב הונא בריה דרבי יהושע אמר: לעולם לא תיפוך, הכא במאי עסקינן - בבלי שתוכו טהור וגבו טמא. מהו דתימא: ניגזר דילמא נגע גבו בתרומה - קא משמע לן. הדרן עלך אור לארבעה עשר.

הסבר א' דף כ"א עמוד א' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון- תערובת טמא וטהור

חכם מחלוקת **רבי אליעזר ורבי יהושע** אין מחלוקת ביניהם **רבי יוסי ברבי חנינא** אם נפל לכמות פחותה מ-100סאין אם נפל ל-100סאין ומעלה

אם נפל ל-100סאין ומעלה למדנו כך-מודה **רבי אליעזר לרבי יהושע** **רבי ישמעאל ברבי יוסי** שירד ויטמא ולא יטמא בידו. יכול להציל רביעית בטהרה-יציל, אם לא שיטמא ולא יטמא ביד.

שאלים צריך להיות תשובה 1-**רבא** **רבי אליעזר** **רבי יהושע** **שרבי יהושע מודה לרבי** תהפוך: **רבי יהושע** מודה **לרבי אליעזר?**

תשובה 2-**רב הונא בריה דרבי יהושע** **רבא** **רב הונא בריה דרבי יהושע**

לא להפוך, מדובר בבלי:חלק פנימי טהור וחיצוני טמא, אולי נגזר שהחלק החיצוני נגע בתרומה קמ"ל שלא גוזרים.

הדרן עלך אור לארבעה עשר.

הדרן עלך אור לארבעה עשר.

פרק שני מסכת פסחים-כל שעה

הסבר א'-ד' דף כ"א עמוד א' מסכת פסחים משנה+גמרא- פרק שני-זמן היתר לאכילה

והנאה של חמץ לאדם ולבהמתו, אופו ביעור חמץ

זמן שמותר לאדם לאכול חמץ	עבר זמן אכילה	רבי יהודה	אופן ביעור חמץ
מותר להאכיל בהמה חיה ועוף וכן לנכור לגוי	החמץ אסור בהנאה וכן אין להסיק תנור וכיריים.		רבי יהודה חכמים רק גס: לפורר, ו/או שריפה לזרוק לים.

זמן שמותר לאדם לאכול חמץ זמן שאסור לאדם לאכול חמץ נובע שהמשנה אינה כ**רבי יהודה** מותר להאכיל בהמה חיה אסור להאכיל בהמה חיה מכיוון שלפי **רבי יהודה**, בשעה חמישית ועוף וכן לנכור לגוי ועוף וכן לנכור לגוי האדם אינו אוכל אבל מאכיל.

תנא	אכילת חמץ י"ד ניסן	מאכיל לבהמתו	שריפת חמץ ב"ד ניסן
רבי מאיר	עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית	
רבי יהודה	עד סוף שעה 4	עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית
רבן גמליאל	חולין-עד סוף שעה 4	תרומה-עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית

רבי מאיר	שואלים-אם זה	רבה בר עולא	רבה בר עולא	רבן גמליאל
	ב"ב מאיר-צריך להיות בנוסח: כל שעה שאוכל מאכיל?		אומר-המשנה היא בן גמליאל : בשכהן אוכל תרומה-ישראל מאכיל בהמתו.	

למה לי למיתנא בהמה, למה לי למיתנא חיה? - צריכא, דאי תנא בהמה - דאי משיירא חזי לה, אבל חיה דאי משיירא קמצנא לה - אימא לא. ואי תנא חיה - משום דאי משיירא מיהת מצנא, אבל בהמה זימנין דמשיירא ולא מסיק אדעתיה, וקאי עליה בבלי יראה ובבלי ימצא - אימא לא, צריכא. עופות למה לי? - אידי דתנא בהמה וחיה, תנא נמי עופות.

למה כתוב עופות? תשובה: כבר כתב את העופות אחרי כתיבת חיה ובהמה.

שואלים	להוציא	בית שמאי	מותר למכור לגוי	בית הלל
למכור לגוי-זה פשיטא?	את התנא שלמדנו		מותר למכור לגוי בית שמאי -אם יודע שהחמץ יגמר לפני הפסח, בית הלל -לא מחייבים זאת.	

תוספות מסכת פסחים דף כא עמוד א

אין הכרעת שלישית מכרעת - פ"ה הואיל ולא הזכירו בית שמאי ובית הלל בית ושדה א"כ טעמא אחרינא הוא ולא משום תקלה ולר"י נראה אף על גב דטעמא דבית שמאי משום תקלה לא חשיב הכרעה לפי שלא גילו הראשונים דעתן לחלק בין בית לשדה שלא הזכירו בדבריהם אחד בית ואחד שדה וכן פ"ה לעיל גבי ר"ג לאו מכרעה הוא והיה דקולי מטלניות בין מן המוכן ובין שלא מן המוכן טמא דברי ר"א ר' יהושע אומר בין מן המוכן ובין שלא מן המוכן טהור ר"ע אומר מן המוכן טמא שלא מן המוכן טהור וחשיב ליה בפ' כירה (שבת לט: ושם) הכרעה שהרי גילו ר' אליעזר ור' יהושע דשייך לחלק בין מן המוכן ובין שלא מן המוכן והיה דפי' כיצד מברכין (ברכות מג:) דקאמר ב"ש מברכים על השמן וקאמר ר"ג

חלק א'-ד' במסכת פסחים דף כ"א עמוד א'

משנה. כל שעה שמותר לאכול - מאכיל לבהמה לחיה ולעופות, ומוכר לנכרי, ומותר בהנאתו, עבר זמנו - אסור בהנאתו, ולא יסיק בו תנור וכירים, רבי יהודה אומר: אין ביעור חמץ אלא שריפה, וחכמים אומרים: אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים.

לימא מתניתין דלא כרבי יהודה, דאי רבי יהודה - הא איכא חמש דאינו אוכל, ומאכיל. דתנן, רבי מאיר אומר: אוכלין כל חמש, ושורפין בתחלת שש, רבי יהודה אומר: אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש! ואלא מאי - רבי מאיר היא, האי כל שעה שמותר לאכול מאכיל? כל שעה שאוכל מאכיל מיבעי ליה! - אמר רבה בר עולא: מתניתין רבן גמליאל היא. דתנן, רבן גמליאל אומר: חולין נאכלין כל ארבע, תרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש. והכי קאמר: כל שעה שמותר לאכול כהן בתרומה - ישראל מאכיל חולין לבהמה לחיה ולעופות.

למה לי למיתנא בהמה, למה לי למיתנא חיה? - צריכא, דאי תנא בהמה - דאי משיירא חזי לה, אבל חיה דאי משיירא קמצנא לה - אימא לא. ואי תנא חיה - משום דאי משיירא מיהת מצנא, אבל בהמה זימנין דמשיירא ולא מסיק אדעתיה, וקאי עליה בבלי יראה ובבלי ימצא - אימא לא, צריכא. עופות למה לי? - אידי דתנא בהמה וחיה, תנא נמי עופות.

ומוכר לנכרי. פשיטא - לאפוקי מהאי תנא דתניא, בית שמאי אומרים: לא ימכור אדם חמצו לנכרי, אלא אם כן יודע בו שיכלה קודם פסח. ובית הלל אומרים: כל שעה שמותר לאכול - מותר למכור.

רש"י מסכת פסחים דף כא עמוד א

אין הכרעת שלישית מכרעת - דעת שלישית היא זו, שבית שמאי ובית הלל לא הזכירו לגלות דעתם דניהו חיישין לתקלה כלל, דאי הוה אמרו הכי, בית שמאי אומרים: בין בבית בין בשדה חבל תשפך, ובית הלל אומרים: בין בבית בין בשדה תיעשה זילוף, ואתה בא להכרעה ולומר, בבית - בבית הלל, בשדה - בבית שמאי, הויא הכרעה, אבל השתא, דלא הזכירו בית ושדה - טעמא אחרינא הוא, ולאן משום תקלה, ור' ישמעאל חייש לתקלה, והיינו תנאי.

מחלוקת - ר' אליעזר ור' יהושע, שנפלה לפחות ממאה חולין טמאים, שיש בגת התחתונה